

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kf.VII.45.047/2021/4.
A tanács tagjai: Dr. Magyarfalvi Katalin
a tanács elnöke
Dr. Cséffán József
előadó bíró
Dr. Farkas Katalin
bíró
A felperes: felperes neve
(felperes címe)
A felperes képviselője: Kollarics Flóra Ügyvédi Iroda
Eljáró ügyvéd: dr. Kollarics Flóra
(címe)
Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal
(alperes címe)
Az alperes képviselője: Ságiné dr. Rimaszécsi Magdolna kamarai jogtanácsos
A per tárgya: kormányzati szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével
kapcsolatos közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél: felperes
Az elsőfokú bíróság határozatának száma:
Fővárosi Törvényszék 48.K.701.726/2021/9.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 48.K.701.726/2021/9. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 25.000 (huszonötezer) forint perköltséget.

A le nem rótt 216.440 forint (kétszáztizenhatezer-négyszáznegyven) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A felperes 1990. október 10-től állt határozatlan idejű kormányzati szolgálati jogviszonyban az alperesnél.

[2] Az alperes a 2021. január 13. napján kelt 2302378550/020889. iktatószámú iratban értesítette a felperest arról, hogy a 2021. január 1-jén hatályba lépő, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal személyi állományának jogállásáról szóló 2020. évi CXXX. törvény (a továbbiakban NAV Szj.tv.) alapján a kormányzati jogviszonya adó- és vámhatósági jogviszonnyá alakul át, továbbá tájékoztatta a 2021. január 1. napjától hatályos munkaköréről, besorolási osztályáról és kategóriájáról.

[3] Az alperes a NAV Szj.tv. 250. § (2) bekezdése alapján 2021. január 1-ei hatállyal a ... munkakörbe nevezte ki a felperest. Az okiratban rögzítette, hogy a munkaköri leírást a felperesnek 2021. január 31-ig átadják. A munkakörének besorolási osztálya II., munkakörének besorolási kategóriája B. A besorolás alapjául szolgáló szolgálati idő kezdete 1983. január 31., fizetési fokozata 5., fizetési fokozatban soron történő előrelépés lehetséges legkorábbi időpontja: nincs. Időpótlék szempontjából a NAV Szj.tv. 146. §-a szerint figyelembe vehető idő 1990. október 10. Az illetményét a NAV Szj.tv. 251-252. § rendelkezései, valamint az illetményre vonatkozó általános szabályok alapján 459.200 forintban állapította meg. A felperes a kinevezés aláírását 2021. január 22. napján megtagadta, ennek tényét az okiratra felvezették.

[4] Az alperes a felperest kérelmére tájékoztatta arról, hogy a kinevezési okmány átvételének 2021. január 22. napján történt megtagadása ellenére az okirat közlése a megtagadás napján hatályos.

[5] A felperes 2021. február 1. napján az alperesi igazgató részére megküldött, „kormánytisztviselői jogviszony lemondással történő megszüntetése” tárgyú okiratával a határozatlan idejű kormánytisztviselői jogviszonyáról a közszolgálati tisztségviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban Kttv.) 61. § (1) bekezdésére hivatkozással lemondott. Kérte, hogy a kormánytisztviselői jogviszonyát az alperes a Kttv. 61. § (2) bekezdésére figyelemmel, 2 hónapos lemondási idő elteltével, 2020. április 1-jén szüntesse meg.

[6] A felperes lemondását a munkáltató egyoldalú, a részére hátrányos következményeket eredményező intézkedésével indokolta. Utalt arra, hogy a 2021. január 14. napján részére átadott kinevezési okmány tartalmát vele nem egyeztetették, annak általa történő elfogadására a munkáltató tájékoztatása szerint nem volt szükség. Álláspontja szerint a módosítás a jogviszonyát terhesebbé, illetőleg kiszámíthatatlanabbá teszi. Hivatkozott arra, hogy a fizetési fokozatban soron történő előrelépés lehetséges legkorábbi időpontját nem határozták meg, amelyből arra következtet, hogy nem lesz lehetősége az évek előrehaladtával kedvezőbb fizetési fokozatot elérni. Az illetmény meghatározásakor annak látszólagos emelkedéséből jelentősen elvesz, hogy ezzel egyidejűleg a kötelező munkaórák száma is emelkedett. Az új jogállási törvény szabályozása értelmében a munkáltatói jogkör gyakorlója a vezető jóváhagyásával az illetményét akár 30 %-kal is csökkentheti, ennek a csökkentésnek

azonban a törvényi garanciáit nem látja, továbbá szerinte ez a lehetőség munkáltatói retorzióra adhat lehetőséget. Visszásnak tartja azt a helyzetet, hogy munkáltatói intézkedés miatt évek óta ugyanolyan munkakörben, ugyanakkora munkateherrel látja el feladatát, mint a felsőfokú végzettséggel rendelkező kollégái, a bérezése ugyanakkor nem éri el az övét. Arra, hogy a végzettségében való eltérésből fakadó bértábla különbség csökkenjen, a munkáltató részéről korrekciós törekvés nem mutatkozott.

[7] Az alperes a 2021. február 2. napján kelt „szolgálati jogviszony megszüntetése (lemondással)” tárgyú iratával értesítette a felperest, hogy a NAV Szj.tv. 67. § b) pontja, illetve 69. §-a alapján a 2021. február 1. napján benyújtott lemondását tudomásul vette, ezért kérelmének megfelelően a szolgálati jogviszonya – 2 hónapos lemondási idővel 2021. március 31. napján lemondással megszűnik.

A felperes keresete és az alperes védirata

[8] A felperes keresetet terjesztett elő, amelyben elsődlegesen kérte a bíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban Abtv.) 25. §-a és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 34. § b) pontja alapján kezdeményezze az Alkotmánybíróság eljárását. Ennek keretében kérte megállapítani a NAV Szj.tv. 148. § (1) bekezdése és 253. § (1) bekezdése Alaptörvény-ellenességét, azok Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésébe, XII., XIII., XV. és XXIV. cikkeibe ütközése miatt. Kérte, hogy a bíróság a NAV Szj.tv. 148. § (1) bekezdése és 253. § (1) bekezdése ex tunc hatályú megsemmisítését kezdeményezze. Kérte továbbá, hogy a bíróság kezdeményezze a további jogalkotói mulasztás megállapítását a végkielégítésre, és a jogviszony felmentéssel történő megszüntetésének kezdeményezésére vonatkozó szabályok tekintetében.

[9] A bírói normakontroll kezdeményezésére irányuló indítványát a felperes keresetlevelében részletesen megindokolta.

[10] A felperes másodlagos, módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság a NAV Szj. tv. 216. § (6) bekezdése alapján, általánymunkajogi díjának, mint végkielégítésnek megfelelő, 2.705.500 forint és késedelmi kamata megfizetésére kötelezze az alperest. Arra hivatkozott, hogy az alperes 2302378550/020889. iktatószámú kinevezési okmánya, valamint az alperes 1801813347/1. iktatószámú szolgálati jogviszony megszüntetéséről szóló intézkedése jogsértő.

[11] A felperes a kinevezést módosító intézkedés jogellenessége körében előadta, hogy az alperes a 2021. január 13. napján kelt intézkedésében a korábbi kormányzati szolgálati jogviszonyát megváltoztatta. Ennek következtében megváltozott a jogállása, beosztása, és új munkaköri leírást ígértek számára. Az új jogviszony létesítése számára rendkívül hátrányos, mert alapvetően változott az illetménye és annak meghatározása, illetve munkaideje azáltal, hogy a munkaközi szünetet a NAV Szj.tv. 103. § (1) bekezdése szerint a munkaidőn túl szükséges biztosítani (korábban ez a munkaidőn belül történt), ezért a napi munkában töltött ideje megnőtt. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperesnek a jogviszony átalakulásával kapcsolatos intézkedései jogellenesek, a NAV Szj.tv. 70. § (2) bekezdés d) pontja szerint a foglalkoztatott kérelmére szolgálati jogviszonyát felmentéssel kell megszüntetni, amennyiben az ott meghatározottak szerint azt kérelmezi. Amennyiben a felmentésre nincs lehetőség, a foglalkoztatott kénytelen lemondással megszüntetni jogviszonyát, ahogyan a perbeli esetben is történt. A lemondással azonban elvész a végkielégítés összege. Az alperes a kinevezés

módosítással szemben nem biztosított jogorvoslati lehetőséget, a kinevezést egyoldalúan nem módosíthatta.

[12] Az átalánykártérítésre irányuló igénye körében a NAV Szj.tv. 216. § (1), valamint (6) bekezdésében foglaltakra hivatkozott. Előadta, hogy a jogsérelmének alapja a módosított kinevezés számára hátrányos volta és a szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése körében az átalány kártérítés mértékét a jogsértés és a következményei súlyára tekintettel kell megállapítani. Az összecszerűség körében előadta, hogy az alperes intézkedése miatt 9 havi végkielégítéstől esett el, amely összeg máshonnan megtérült jövedelem összegével csökkentett összegének megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[13] A felperes a jogállamiság és jogbiztonság sérelmére is hivatkozott, amelynek következtében az egyéneket érintő szabályozásnak kiszámíthatónak és előre láthatónak kell lennie. A NAV Szj.tv. végkielégítésre vonatkozó szabályai, különösen az, hogy több mint 20 évre folyamatosan fennálló szolgálati jogviszonya ellenére az új törvény úgy kényszeríti bele a felperest a számára jelentősen kedvezőtlenebb jogállásba, hogy azt csak a végkielégítése elvesztése esetén kerülheti el, súlyosan sérti a jogbiztonságot.

[14] A diszkrimináció tilalma körében hivatkozott az Alaptörvény XV. cikkének (2) bekezdésére és arra, hogy a NAV Szj.tv. végkielégítésre vonatkozó szabályai esetén is el kell végezni az Alkotmánybíróság által előírt összehasonlítást, amelynek első lépése a releváns csoportok meghatározása. Összehasonlító helyzetben vannak a NAV személyi állományába tartozó személyek, mivel mindannyian foglalkoztatásra, munkavégzésre irányuló jogviszonyban állnak. A NAV Szj.tv. az egymással összehasonlítható helyzetben lévők között indokolatlanul nem tehet különbséget. A NAV Szj.tv. a felperes számára nem biztosítja annak lehetőségét, hogy a kinevezése módosításának elfogadása helyett a jogviszonya felmentéssel történő megszüntetését kérje. Ezzel szemben más, ugyanígy a NAV személyi állományba tartozó személyek, pénzügyőrök, ügykezelők, vezetők számára ez a lehetőség biztosított a jogszabály alapján. A különbségtétel szerinte sem alkotmányos módon, sem más észszerű érvekkel alá nem támasztható, indokolatlan diszkriminációt valósít meg.

[15] A felperes a munkához és a tulajdonhoz való jogsérelme körében az Alaptörvény 12. cikk (1) bekezdésére hivatkozott. A végkielégítés elvonása a felmentés kezdeményezésének diszkriminatív szabályozása alapján megvalósult jogalkotói mulasztás, a tulajdonhoz való jog sérelmére tekintettel is az Abtv. 46. § (1) bekezdésében foglalt jogkövetkezmények alkalmazását teszi szükségessé. A foglalkozás szabad megválasztásához fűződő joga is sérelmet szenvedett a NAV Szj.tv. 253. § (1) bekezdése és a végkielégítés elvonása miatt. A törvény nem tette lehetővé, hogy szabadon dönthessen arról, elfogadja-e az új kinevezést és az azzal együtt járó új jogállást.

[16] A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme körében az Alkotmánybíróság gyakorlatára [3027/2018. (II.6.) AB határozat] hivatkozott, amely szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magába foglalja az alkotmány szövegében kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is.

[17] Az alperes védiratában kérte a kereset elutasítását a felperes perköltség megfizetésére kötelezését, továbbá a bírói normakontroll kezdeményezésre irányuló indítvány elutasítását. Hivatkozott a NAV Szj.tv. 249-251. §-ai rendelkezéseire, továbbá arra, hogy a törvény hatályba lépésével a foglalkoztatottak jogviszonya a törvény erejénél fogva, nem a kinevezési okirat egyoldalú módosítása alapján alakult át. Utalt a 8/2011. (II. 18.) AB határozatban foglaltakra, valamint arra, hogy a felperes alkotmányjogi panaszát az alkotmánybíróság visszautasította, amelye szerint a közszolgálatban foglalkoztatottak jogállását törvény határozza meg, törvényi rendelkezésen alapul annak megváltoztatása is, hasonlóan a perbeli esethez. Az átalakulással kapcsolatos intézkedései jogszerűek voltak, a felperest a változások

következtében hátrány nem érte. Utalt arra, hogy a felperes jogviszonya nem a munkáltató erre vonatkozó döntése, hanem az alperes lemondása alapján szűnt meg.

[18] A másodlagos kereseti kérelem tekintetében az alperes a követelés jogalapja mellett annakösszezszerűségét is vitatta, figyelemmel arra, hogy a felperes végkielégítésként nem a 10 havi távolléti díját kapná meg nettó összegben, míg az átalány-kártérítés iránti igényét a bruttó összeg alapul vételével jelölte meg. Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem igazolta, hogy a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett volna, amelynek összegével a követelése összegét ugyancsak csökkenteni szükséges. Ezen túlmenően az alperes álláspontja szerint a felperes kamat iránti igénye sem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[19] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest 135.300 forint perköltség megfizetésére.

[20] Az elsőfokú bíróság 48.K.701.726/2021/9/II. számú végzésével a felperes Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló kérelmét elutasította. Végzésében utalt arra, hogy a Pp. 131. § (4) bekezdése alapján a döntését legkésőbb az ítéletben köteles megindokolni. Az elsőfokú bíróság – ítéletének indokolása szerint – nem tartotta indokoltnak az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését, mivel megítélése szerint további alapjogi tisztázásra nem volt szükség a per elbírálásához. Az ügy a korábbi Alkotmánybírósági határozat [a 8/2011 (II. 18.) számú AB határozat] és a jogszabályok értelmezésével, az ahhoz fűzött indokolás áttekintésével is eldönthető volt.

[21] Az elsőfokú bíróság a másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatos döntését NAV Szj.tv. 67. § b) pontjára, és 69. §-ára, NAV Szj.tv. 249-251. §-ára, 253. §-ára alapította.

[22] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában utalt arra, hogy a NAV Szj.tv. 249. § (1) bekezdés a) pontja alapján 2021. január 1-jével a NAV-nál 2020. december 31-én foglalkoztatott kormánytisztviselő kormányzati szolgálati jogviszonya az e törvény szerinti, tisztviselői státuszú szolgálati jogviszonnyá alakult át, a 253. § értelmében a 249-251. §-ok szerinti munkáltatói intézkedés nem minősül a kinevezés, illetve a hivatásos szolgálati jogviszony egyoldalú módosításának, illetve átszervezésnek. Ezzel összefüggésben utalt a 8/2011. (II.18.) számú AB határozatban foglaltakra.

[23] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a alperes a törvény átmeneti rendelkezései alapján jogszerűen járt el, amikor a NAV Szj.tv. 250. § (2) bekezdése alapján a kinevezési okmányban megállapította a felperes 2021. január 1-jétől hatályos munkakörét, a munkakör besorolási osztályát és besorolási kategóriáját. A jogszabály kógens rendelkezést tartalmaz abban a körben, hogy a perben érintett munkáltatói intézkedés nem minősül a kinevezés egyoldalú módosításának, ekként a felperes beleegyezésére annak érvényességéhez nem volt szükség.

[24] Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a felperes részletesen kifejtette a keresetében, hogy miért tartja sérelmesnek és hátrányosnak az új jogviszonyt, azonban ezzel összefüggésben kereseti kérelmet nem terjesztett elő. A felperes a kinevezés módosítás körében sem terjesztett elő keresetet, ezért a bíróság nem vizsgálta a fizetési fokozattal, a munka díjazásával és munkaidővel, az illetményeltérítéssel kapcsolatban általa előadottakat. Nem fogadta el az elsőfokú bíróság a felperes álláspontját, amely szerint ezek a körülmények

vizsgálata azért lényeges, mert ez vezette felperest a jogviszony lemondással történő megszüntetéséhez.

[25] Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felperes önkéntesen, szabad elhatározásából döntött arról, hogy a jogviszonyát megszünteti, nem adott elő olyan releváns tényeket, amelyek a kényszer hatására meghozott döntésre utalnának. Önmagában az alperes által a NAV Szj.tv. szerint a jogviszony törvény erejénél fogva történő átalakulása körében kiállított kinevezési okirat még akkor sem alapozhatja meg a felperesi állítást, amennyiben annak egyes rendelkezéseiről esetlegesen megállapításra kerülne, hogy nem felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek.

[26] A felperes átalánykártérítés megfizetésére vonatkozó kereseti kérelme megalapozatlan, mert a felperes szüntette meg a jogviszonyát lemondással. Az alperes a lemondás alapján állította ki a „szolgálati jogviszony megszüntetése (lemondással)” tárgyú okiratot, ezért a felperes jogviszonya nem az iratban foglalt „döntés”, hanem a saját akarat elhatározásából történt jogszerű lemondással szűnt meg, ezért az alperes intézkedéssel nem foszthatta meg a végkielégítéstől.

[27] Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a NAV Szj.tv. 253. §-ához fűzött indokolás egyértelműen rögzíti, a törvény a jogviszony megváltozását nem minősíti a kinevezés egyoldalú módosításának, vagy átszervezésnek, amely azt jelenti, hogy az új jogviszony elutasítása esetén a jogszabályban felsorolt kivételektől eltekintve a foglalkoztatott nem kérheti jogviszonyának felmentéssel történő megszüntetését. Az alperes nem fosztotta meg a felperest a végkielégítéstől, a jogviszonyváltás a törvény erejénél fogva bekövetkezett, az alperes a jogszabályi rendelkezések megfelelően járt el. A törvényi rendelkezések kógensek, egyértelműen meghatározták és szabályozták a jogviszony átalakulásának kereteit.

[28] Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperes nem terjesztett elő kereseti kérelmet abban a körben sem, amelyben sérelmezte és diszkriminatívnak tartotta azt a munkáltatói intézkedést, hogy számoljon be a heti munkavégzéséről. A felperes a perben megtartott tárgyaláson egyértelműen nyilatkozott, hogy a fentiekre a tényállás teljeskörű tisztázása végett hivatkozott, azzal kapcsolatosan kérelme nincs, ezért azt a bíróság nem vizsgálta.

[29] Az elsőfokú bíróság a pervesztes felperest a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperes jogi képviselőjével felmerült igazolt költségei megfizetésére. A perköltség összegéről a Pp. 81. § (5) bekezdése alapján a perköltség felszámítására szolgáló költségjegyzékről szóló 31/2017. (XII. 27.) IM rendelet szerint csatolt költségjegyzék figyelembevételével döntött, az eljárás során benyújtott beadványok és megtartott tárgyalások számára figyelemmel.

A fellebbezés, fellebbezési ellenkérelem

[30] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a keresete szerinti döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára kötelezését, harmadlagosan a perköltség összegének (jogi képviselő díjának) 45.000 forint összegre, ennek hiányában az elvégzett munkával arányos mértékre mérséklését kérte.

[31] A felperes kérte, hogy a Kúria – az Abtv. 25. §-a és a Kp. 34. § b) pontja alapján – kezdeményezze az Alkotmánybíróság eljárását, ennek keretében a NAV Szj. tv. 148. § (1)

bekezdése és 253. § (1) bekezdése alaptörvényellenességének megállapítását és ex tunc hatályú megsemmisítését, a rendelkezések Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe, XII., XIII., XV. és XXIV. cikkeibe ütközése miatt, továbbá jogalkotói mulasztás megállapításának a kezdeményezését a végkielégítésre és a jogviszony felmentéssel történő megszüntetésének kezdeményezésére vonatkozó szabályok tekintetében.

[32] A felperes szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, XII. cikkét, XIII. cikkét, XV. cikkét és XXIV. cikkét, a Kp. 34. § b) pontját, valamint e rendelkezés alapján alkalmazandó Pp. 126. § (1) bekezdés b) pontját, az Abtv. 25. § (1) bekezdését, a Kp. 84. § (2) bekezdésében foglalt utaló szabály alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseit, a Kp. 34. § b) pontja alapján alkalmazandó Pp. 131. § (4) pontját, valamint a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (2) és (3) bekezdéseit, az IM rendelet 4. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 3. § (6) bekezdését, továbbá a NAV Szj. tv. 29. § (2) és (5) bekezdéseit, 30. § (1) bekezdését, 47. § (1) és (2) bekezdéseit, 70. § (2) bekezdés d) pontját, 74. § (2) bekezdését, 142. § (2) bekezdését, 215. § (1) bekezdését és (3) bekezdés a) és b) pontjait.

[33] A felperes fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bírói normakontroll iránti indítványát elutasította, a per eldöntéséhez alapvető fontosságú alkotmányossági kérdést érdemben nem vizsgálta; az alkotmányossági kérdésben alperes érvelését egyoldalúan elfogadta; csak sommásan tért ki a részletesen előadott és indokolással, valamint széleskörű joggyakorlattal alátámasztott bírói normakontroll indítvány iránti kérelem elutasítására. A bíróság az általa hivatkozott alaptörvény-ellenességet ítéletében nem cáfolta, kizárólag csak az Alkotmánybíróság egy döntésére – a határozat számának megjelölése nélkül – utalt, valamint rögzítette, hogy „további alapjogi tisztázásra nem volt szükség a per elbírálásához”; indokolásából nem derül ki, hogy az elsőfokú bíróság milyen szempontokat vett figyelembe mérlegelése során, milyen alkotmányossági érvekkel támasztja alá következtetését, továbbá a bírói jogértelmezés folyamata sem szerepel az ítélet indokolásában; az indokolás nem tartalmaz jogi indokolást arra vonatkozólag, hogy a bírói normakontroll iránti indítvány miért utasította el; az ítélet indokolási kötelezettségének elmulasztásával súlyos eljárásjogi szabálysértést követett el, amely alapvetően kihatott az elsőfokú döntésre.

[34] A felperes szerint nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az Alkotmánybíróság már döntött a „Kjt.” hatálya alól kikerülő, kormánytisztviselői státuszba kerülő foglalkoztatottak jogviszonya kapcsán, ezért ebben az ügyben nem indokolt az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése. Az elsőfokú bíróság e körben nem volt tekintettel arra, hogy a NAV Szj.tv. szabályai eltérnek az Alkotmánybíróság által vizsgált szabályoktól, ezért nem vizsgálta az elsőfokú bíróság a hátrányos megkülönböztetés kapcsán általa előadottakat. A NAV Szj.tv. egyes foglalkoztatottak számára lehetővé teszi a felmentés kezdeményezését annak érdekében, hogy elkerülhessék jogviszonyuk számukra kedvezőtlen megváltozását anélkül, hogy végkielégítéséről le kelljen mondani. A NAV Szj.tv. ezáltal a hatálya alá kerülő foglalkoztatottak között különbséget tesz, amely erőteljes alkotmányos igazolásra szorul. Az elsőfokú bíróság ezt a különbségtételt egyáltalán nem vizsgálta, arra ítélete indokolásában sem tér ki, a hivatkozott AB határozat pedig nem irányadó e tekintetben.

[35] A felperes álláspontja szerint iratellenesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy nem állt fent olyan kényszerítő körülmény, amely lemondását szükségszerűvé tette volna. Az új jogállási törvény és különösen annak számára rendkívül hátrányos rendelkezései kényszerpályára állították, lemondása nem tekinthető szabad elhatározásnak, a jogszabály nem hagyott számomra más lehetőséget. Ebből következően az

elsőfokú bíróság a lemondás és az alperes jogellenes intézkedésére vonatkozóan téves következtetésre jutott.

[36] A felperes fellebbezésében megismételte az új kinevezéssel, a beosztásával, az illetménye és munkakörülményei hátrányos megváltozásával, az új jogviszonyba belekényszerítésével, a végkielégítés elvesztésével, a felmentésével, a jogorvoslat igénybevételeivel kapcsolatban az elsőfokú eljárásban általa előadottakat, valamint a NAV Szj. tv. 29. § (2) és (5) bekezdései (a szolgálati jogviszony státuszai), 30. § (1) bekezdése (a kinevezés időtartam), 47. § (1) és (2) bekezdései (a kinevezés módosítása), 70. § (2) bekezdés d) pontja (a kötelező felmentés), 74. § (2) bekezdése (a végkielégítés összege), 142. § (2) bekezdése (a vezető felmentése), 215. § (1) bekezdése és (3) bekezdés a) és b) pontjai (a bírósági jogorvoslat) helyes értelmezésére vonatkozó álláspontját.

[37] Fellebbezésében a perköltség összegének mérséklésével összefüggésben előadta, hogy a perrel jogalapjában teljes mértékben azonos, tények tekintetében pedig csupán azösszezszerűség és a támadott munkáltatói intézkedések iktatószámában eltérő másik perben a felek között ezzel a perrel azonos jogi képviselőkkel folyt eljárás. A két eljárásban született beadványok, valamint a megtartott egyetlen tárgyaláson szóban a jogi képviselők által előadottak jelentős mértékben egyeznek, ezért az alperes által (mindkét eljárásban) felszámított perköltség összege jelentősen eltúlzott. Az alperesi jogi képviselő ezt a tevékenységét állandó foglalkoztatási jogviszonya keretében látta el, ezért a perbeli jogi képviselő állandó munkakörének része. Az alperes egy jelentős jogászai állománnyal rendelkező, alkotmányos állami szerv, ezért a perbeli képviselő ellátása nem róható rá többlet terhet. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítélete a perköltség megállapítása tekintetében sérti a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (2) és (3) bekezdéseit, valamint az IM rendelet 4. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 3. § (6) bekezdését.

[38] Arra az esetre, ha a Kúria a fellebbezését nem tartja alaposnak az ítélet megváltoztatására vonatkozóan, a felperes kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, valamint az elsőfokú ítélet perköltség tekintetében megváltoztatását, az alperesi jogi képviselő díjának 45.000 forint összegre, vagy az elvégzett munkával arányban álló összegre mérséklését.

[39] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont következtetései, jogi álláspontja megalapozott. Előadta, hogy a felperest a jogviszony átalakulásával kapcsolatban – a fellebbezésben kifejtettektől eltérően – hátrány nem érte, nem volt kényszerhelyzetben. Az elsőfokú bíróság a felperes alkotmánybírói eljárás kezdeményezésére irányuló indítványát megalapozottan utasította el, és döntését szabályszerűen, az irányadó Kfv.III.37.192/2017. és Kf.III.37.326/2020/4. számú kúriai döntésben foglaltakra figyelemmel és egyértelműen a 8/2011. (II. 18.) AB határozatra utalással megindokolta. A felperes nem kényszerből, hanem szabad akaratelhatározásából döntött úgy, hogy a rendelkezési jogával élve lemond a jogviszonyáról; a NAV Szj. tv. 253. (1) bekezdése szerinti kógens rendelkezés nem teszi lehetővé a felmentés lehetőségét arra az esetre, ha a kormánytisztviselő nem ért egyet az új jogviszony tartalmával. A felperes perköltség mérséklésére irányuló kérelme is megalapozatlan, a kamarai jogtanácsost az ügyvéddel azonos díjazás illeti meg. Az alperes utalt arra is, hogy a felperes jogviszonya a törvény erejével fogva alakult át 2021. január 1-jei hatállyal tisztviselői státuszú, adó- és vámhatósági szolgálati jogviszonnyá, a munkáltató az átalakulással kapcsolatos intézkedéseket a törvény rendelkezései alapján köteles volt meghozni, azok szabályszerűek voltak.

A Kúria döntése és a döntés jogi indokai

[40] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[41] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül.

[42] A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy az alperes ellenkérelmében a felperes alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmével összefüggésben helytállóan utalt a Kúria BH2018. 210. számon közzétett Kfv.III.37.192/2017. számú, ebben a perben is követendő határozatában foglaltakra, amely szerint, ha a felperes a közigazgatási határozat alkotmányosságát is vitatja, a bíróságnak a kereseti kérelem alapján ezt az érvelést vizsgálnia kell, illetve a bíró nem köteles részletekbe menően indokolni azt, hogy a fél kezdeményezésére miért nem indítványozza az ügyben alkalmazandó jogszabály alkotmányossági vizsgálatát az Alkotmánybíróság előtt (a Kúria azonos álláspontját tartalmazza a Pfv.V.21.785/2014/5., a Kfv.VI.38.166/2021/10. számú határozata is).

[43] A Kúria fenti határozata szerint különbséget kell tenni, hogy a fél a keresetlevelében az egyedi ügygel, vagy az egyedi ügyben alkalmazandó normával kapcsolatban fogalmaz meg alkotmányossági aggályokat. Ha az egyedi ügygel összefüggésben merül fel alkotmányossági probléma, a bíróságnak ki kell térnie indokolásában ezekre az érvekre, a keresetben megjelölt alkotmányossági szempontokra is tekintettel értékelnie kell az ügyben alkalmazandó jogot. Az Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.) AB határozatában rögzítette, hogy az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik, amely rendelkezés a bíróságok számára alkotmányos kötelezettséggként írja elő, hogy ítélkező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítania kell az elé kerülő ügy alapjogi vonatkozásait, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmeznie. Mindezek alapján a bíróságok jogosultak, és az erre irányuló kereset alapján kötelesek az Alaptörvény rendelkezéseinek bevonására ítélkezésükbe, tehát – adott esetben – kötelesek az egyedi ügy megítélésébe bevonni az alkotmányossági szempontokat.

[44] A Kúria a fenti határozatában rámutatott arra, hogy a fentiektől eltér az az esetkör – a perbeli ügy tárgyával egyezően –, amikor a fél azt kezdeményezi, hogy a bíróság függessze fel az eljárást és forduljon az Alkotmánybírósághoz az alkalmazandó jogszabály alkotmányossági (vagy nemzetközi szerződésbe ütközése) vizsgálatát kezdeményezve. A Pp. 131. § (2) bekezdésében a fél részére biztosított eljárási lehetőség nem köti a bíróságot, a bírónak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontján és az Abtv. 25. §-án alapuló döntése szuverén döntés. A bíró akkor kezdeményezi az alkotmánybíróság eljárását, amikor az a meggyőződése alakul ki, hogy az alkalmazandó jogszabály alkotmányellenes. Ezért pl. nem is felel meg az alkotmánybírósági eljárásban az indítvánnyal (bírói kezdeményezéssel) szemben támasztott törvényi követelménynek, ha az eljáró bíró pusztán utal arra, amit a fél a keresetében, vagy az eljárás során a jogszabály alkotmányellenességével kapcsolatban felhozott [pl. 3058/2015. (III. 31.) AB végzés], az eljáró bírónak önálló érvet kell szolgáltatni arra vonatkozóan, hogy az alkalmazandó jogszabályt milyen indokok alapján tartja alkotmányellenesnek.

[45] A Kúria a határozatában rámutatott: azzal, hogy a bíró a fenti körbe tartozó esetekben nem köteles részletesen indokolni, hogy miért nem fogadja el a fél normával kapcsolatos alkotmányossági indokait, nem sérülnek a fél jogai. Maga az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja teszi ugyanis lehetővé, hogy az érintett alkotmányjogi panaszt nyújtson be az egyedi ügyben alkalmazott jogszabály Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatára. Tehát, ha a bíró nem kezdeményezi a normakontrollt, a jogerős döntést követő 60 napon belül az érintett alkotmányjogi panaszban vitathatja a bírói döntésben alkalmazott jogszabály alkotmányosságát, pontosabban alapjogokat sértő voltát. A fél normakontroll-kérése ebben az esetben így csatlakozik be az Alkotmánybíróság tevékenységébe, s az Alkotmánybíróság fogja kifejezni azokat az indokokat, hogy az adott ügyben alkalmazott jogszabály és az Alaptörvény rendelkezései között miért nincs kollízió (vagy éppen azt, hogy sérti az Alaptörvényt, s ezért rendelkezik a jogszabály alkalmazási tilalmáról az alkotmányjogi panasz alapján). A félnek az az elvárása, hogy az ügyében csak az Alaptörvénnyel összhangban lévő jogszabályt alkalmazzanak, a jogrendszerben a bírói kezdeményezés és az alkotmányjogi panasz jogintézménye útján megoldott. A fentiek miatt nem köteles az eljáró bíró alaptörvényi érvek felsorakoztatásával indokolni azt, amikor a fél kezdeményezése ellenére nem fordul normakontroll-kérelemmel az Alkotmánybírósághoz.

[46] A perbeli esetben a felperes kereseti kérelme, fellebbezése a NAV Szj. tv. 148. § (1) bekezdése és 253. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének a megállapítására, az ex tunc hatályú megsemmisítésre irányult, a felperes a törvényi rendelkezések alaptörvény-ellenessége mellett érvelt, azonban ezzel összefüggésben az alperes intézkedéseire hivatkozása formális, mert alapvető (tartalmi) problémája a támadott törvényi rendelkezéseknek a jogviszonya átalakulásával kapcsolatos alkalmazhatósága.

[47] A Kúria ezzel összefüggésben utal arra, hogy az Alkotmánybíróság a 3165/2022. (IV. 12.) AB végzésével visszautasította a felperes által előterjesztett, a NAV Szj.tv. 70. §-a, 148. § (1) bekezdése, 251. § (1) bekezdése és 253. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt. Határozata indokolásának [15]-[17] bekezdéseiben megállapította, hogy „[a] NAV Szj.tv. sérelmezett rendelkezései – a szolgálati jogviszony felmentéssel történő megszüntetésére vonatkozó 70. §-a; az alapilletmény munkáltatói eltérítését lehetővé tevő 148. § (1) bekezdése; a jogviszony átalakítására irányuló munkáltatói intézkedést szabályozó 251. § (1) bekezdése és 253. § (1) bekezdése – jogalkalmazói lépések, a munkáltató intézkedése által hatályosulhatnak, illetve magára a munkáltatói intézkedésre vonatkoznak. A NAV Szj. tv. támadott rendelkezései tehát nem önkéntes jogérvényesüléssel hatályosuló normák közé tartoznak, mivel munkáltatói intézkedést igényelnek. Az Abtv. 26. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt feltétel – 'jogszabály rendelkezésének alkalmazása vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem' – hiányában az Alkotmánybíróságnak nem kellett vizsgálnia, hogy az Abtv. 26. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt másik feltétel – „nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette” – a konkrét esetben teljesül-e. Ebből az is következik, hogy valamely konkrét eset a jogi út kimerítése után, a konkrét jogalkalmazói döntések tükrében lehet vizsgálható abból a szempontból, hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogai sérülnek-e. Az Alkotmánybíróság ezért nem tartotta megállapíthatónak, hogy az Abtv. 26. § (2) bekezdésében foglalt feltételek a NAV Szj. tv. támadott rendelkezéseivel összefüggésben, ideértve a jogsérelem bekövetkezését, a jelen esetben fennállnak. Az alaptörvény-ellenesnek tartott jogszabály az indítványozó személyét, konkrét jogviszonyát, közvetlenül és ténylegesen, aktuálisan (jelenvaló módon) nem érinti”.

[48] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem sértette meg a hivatkozott alaptörvényi és jogszabályi rendelkezéseket sem azzal, hogy mellőzte az Alkotmánybíróság

eljárásának kezdeményezését, mert a jogszabályi rendelkezéseket nem tartotta alaptörvény-ellenesnek, ezért azokat az ügyben alkalmazta. Az alperes ezzel összefüggésben megalapozatlanul hivatkozott a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdése, valamint a Kp. 34. § b) pontja alapján alkalmazandó Pp. 131. § (4) bekezdésének a megsértésére, mert az elsőfokú bíróság ítéletének nem kell tartalmaznia részletes indokolást arra vonatkozóan, hogy a felperes érveit miért nem tartotta helytállónak az Alkotmánybíróság eljárásának a kezdeményezésére vonatkozóan. Ezen túlmenően a felperes nem vitatta, hogy az ügy érdemében az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett. Az indokolási kötelezettség megsértését egyébként sem lehet megállapítani azon az alapon, hogy a felperes az ítéletben szereplő érvekkel, jogértelmezéssel nem ért egyet; arra pedig iratellenesen, az ítélet [46] bekezdésében foglaltakkal ellentétesen hivatkozott az alperes, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta az általa figyelembe vett alkotmánybíróági határozat [a 8/2011. (II. 18.) AB határozat] számának a megjelölését.

[49] A felperes a fellebbezésében egyrészt az ügyében alkalmazott jogszabályok alaptörvény-ellenessége, másrészt mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség miatt kérte az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését. A Kúria a felperes által megjelölt jogszabályok alaptörvény-ellenessége körében felhozott érveket nem osztotta, mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség megállapításának kezdeményezésére pedig a jogszabályok nem biztosítanak lehetőséget, ezért az indítvány teljesítését a Kúria mellőzte.

[50] A NAV Szj. tv. 249. § (1) bekezdés a) pontja 2021. január 1-től hatályos rendelkezései értelmében a törvény hatályba lépésével a NAV-nál 2020. december 31-én foglalkoztatott kormánytisztviselő kormányzati szolgálati jogviszonya az e törvény szerinti, tisztviselői státuszú szolgálati jogviszonnyá alakult át, ezért 2021. január 1-jével a kormánytisztviselő felperes kormányzati szolgálati jogviszonya tisztviselői státuszú szolgálati jogviszonnyá alakult át, a felek akaratától függetlenül. A felperes ettől eltérő érvelése – az elsőfokú bíróság által helytállón kifejtettek szerint – ellentétes a jogszabály kifejezett, egyértelmű rendelkezéseivel.

[51] A NAV Szj.tv. 67. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a szolgálati jogviszony lemondással megszüntethető.

[52] A kormányzati szolgálati jogviszonynak a törvény erejénél fogva átalakulása következtében a felperes a tisztviselői státuszú szolgálati jogviszonyát szüntethette meg lemondással, ezért a munkáltató a felperes lemondását helyesen értelmezte – a NAV Szj.tv. alapján – tisztviselői státuszú szolgálati jogviszony megszüntetésére irányuló jognyilatkozatként.

[53] A lemondás a tisztviselő munkáltatóhoz címzett egyoldalú jognyilatkozata, amely a munkáltató hozzájárulása nélkül szünteti meg a szolgálati jogviszonyt, ezért az elsőfokú bíróság helytállón állapította meg azt is, hogy nem az alperes döntése, hanem a felperes akaratnyilatkozata alapján szűnt meg a felperes jogviszonya.

[54] A foglalkoztatottat a NAV Szj.tv. 74. § (1) bekezdése értelmében végkielégítés felmentése esetén, a 216. § (6) bekezdése alapján átalánykártérítés a jogviszonyának a munkáltatói jogkör gyakorlója általi megszüntetése esetén illetheti meg.

[55] Az elsőfokú bíróság helytállón jutott arra a következtetésre, hogy a felperes lemondással szüntette meg a jogviszonyát, ezért részére végkielégítés nem jár, jogviszonya a törvény erejénél fogva alakult át, ezért a jogviszonynak a munkáltatói jogkör gyakorlója részéről történt jogellenes megszüntetése nem állapítható meg, jogellenesség hiányában átalánykártérítés megfizetésére a munkáltató nem kötelezhető. Az elsőfokú bíróságnak a végkielégítés összegével megegyező összegű átalánykártérítés kifizetésére irányuló kereseti

kérelem, valamint az átalánykártérítés körében kifejtett érvei megalapozottak – a felperes állításával szemben nem iratellenesek –, ezért azok megisméltése szükségtelen.

[56] A Kúria hangsúlyozza, hogy a felperesnek az új jogállási törvény számára hátrányos rendelkezéseire figyelemmel kialakult lemondási kényszerhelyzetre hivatkozása a jogviszony átalakulással kapcsolatban értelmezhetetlen és megalapozatlan, mert a jogviszony a hatályos törvényi rendelkezésekben kifejezett jogalkotói akarat alapján, a törvény erejénél fogva, a felek akaratától függetlenül, minden további külön munkáltatói intézkedés nélkül alakult át, a jogviszony átalakulásának érvénytelensége, a felperes lemondása alapján megszűnt jogviszonnyal összefüggésben a munkáltató részéről a jogviszony jogellenes megszüntetésének a megállapítása fogalmilag kizárt.

[57] A NAV Szj.tv. 253. § (1) bekezdése szerint „[a] 249-251. §-ok szerinti munkáltatói intézkedés nem minősül a kinevezés, illetve a hivatásos szolgálati jogviszony egyoldalú módosításának, illetve átszervezésnek”. A felperesnek a törvény idézett rendelkezésével ellentétes érvelése – az Alkotmánybíróság 3165/2022. (IV. 12.) AB végzésének fentiekben idézett indokaira, valamint az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekre is figyelemmel – megalapozatlan.

[58] Az IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján közigazgatási perben, valamint egyéb közigazgatási bírósági eljárásban a munkadíj összege 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 forint.

[59] Az IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[60] Az IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a kamarai jogtanácsos által képviselt fél kamarai jogtanácsosi költségként a 3. § szerinti munkadíj összegét számíthatja fel.

[61] A Pp. 22. § (2) bekezdése szerint a per tárgyának az értékét - annak egyidejű valószínűsítésével - a 21. § rendelkezéseinek megfelelően az igényérvényesítés időpontját alapul véve a felperes határozza meg.

[62] Az idézett jogszabályok alapján a pertárgy értéke – az elsőfokú bíróság által megállapított pertárgyértékkel egyezően – a felperes által meghatározott összeg (a keresettel érvényesített követelés, 2.705.500 forint).

[63] Az alperes a keresetlevélben megjelölt pertárgyérték alapján – költségjegyzék szerint – 135.275 forint kamarai jogtanácsosi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni a felperest, az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára és 4. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással. Az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján a felszámítható kamarai jogtanácsos munkadíj összege a pertárgyérték 5%-a (135.275 forint), vagyis az alperes helyesen számította ki a felszámítható kamarai jogtanácsosi munkadíj összegét és az elsőfokú bíróság a felszámítható kamarai jogtanácsosi munkadíj összegét (kerekítéssel) ezzel azonos összegben, a költségjegyzékkel egyezően határozta meg, továbbá figyelemmel volt az eljárás során benyújtott beadványok és megtartott tárgyalások számára.

[64] A fentiek szem előtt tartásával az elsőfokú bíróság a felperes terhére megállapított elsőfokú perköltséget az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján – mérlegelési jogkörében – nem tartotta aránytalannak a pertárgy értékével és a kamarai jogtanácsos által a perben elvégzett munka mennyiségével (az eljárás során benyújtott beadványokra és a megtartott tárgyalások számára figyelemmel). Az IM rendelet által meghatározott keretekben, jogszabálysértés nélkül megállapított, az alperest megillető perköltség mérséklése a felperes által felsorolt körülményekre (a másik azonos tényálláson és jogi alapon nyugvó perben

ellátott képviselőre, a beadványok jelentős mértékű egyezőségére) tekintettel a fellebbezési eljárásban sem indokolt.

[65] A Pp. 65. § b) pontja szerint A perben meghatalmazottként eljárhat a kamarai jogtanácsos, az ügyvédi tevékenységről szóló törvényben meghatározott körben.

[66] Az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Üttv.) 39. § (1) bekezdése értelmében a kamarai jogtanácsos harmadik személyekkel szemben az ügyfél jogi képviselőjeként eljárhat.

[67] Az Üttv. 4. § (1) bekezdése szerint a törvény személyi hatálya kiterjed a kamarai jogtanácsosra, vagyis az ügyvédi tevékenységet gyakorlók körébe tartozónak minősülnek a kamarai jogtanácsos elnevezéssel azok a munkaviszony vagy közszolgálati jogviszony alapján ügyvédi tevékenységet végző személyek, akik az ügyvédi kamara tagjaként látják el tevékenységüket.

[68] Az Üttv., a Pp., az IM rendelet rendelkezései a képviselő, a kamarai jogtanácsos díjazására vonatkozó szabályokkal kapcsolatos megkülönböztetést nem tartalmaznak az ügyvéd és a kamarai jogtanácsos tekintetében, a felperes fellebbezésében felsorolt (állandó foglalkozási jogviszonyban, munkaköri feladatként végzett tevékenység stb.) szempontok a törvényi kereteken kívül esnek, ezért a kamarai jogtanácsosi munkadíj mértékének a megállapításánál nem vehetők figyelembe.

[69] Mindezekre figyelemmel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[70] *A NAV Szj.tv. 249. § (1) bekezdés a) pontja 2021. január 1-től hatályos rendelkezései értelmében a törvény hatályba lépésével a NAV-nál 2020. december 31-én foglalkoztatott kormánytisztviselő kormányzati szolgálati jogviszonya az e törvény szerinti, tisztviselői státuszú szolgálati jogviszonnyá alakult át, ezért a kormánytisztviselő felperes kormányzati szolgálati jogviszonya is átalakult – a felek akaratától függetlenül – tisztviselői státuszú szolgálati jogviszonnyá.*

Záró rész

[71] A pereszes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdése, valamint az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5)-(6) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyérték (2.705.500 forint) és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes alperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[72] A Kúria az illetéket a fellebbezési eljárásban a vitássá tett követelésre (2.705.500 forint) figyelemmel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján határozta meg (a vitássá tett követelés 8%-a, 216.440 forint). Az Itv. 45/A. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 42. § (1) bekezdés

a) pontja alapján számított és feljegyzett eljárási illeték utólagos viselésére a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a felperes lenne köteles, figyelemmel azonban arra, a felperes munkavállalói költségkedvezményben részesült (Pp. 525. §), a le nem rótt másodfokú bírósági eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[73] A Kúria a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 71. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[74] A Kúria ítélete ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 99. § (1) bekezdés, 116. § d) pont].

Budapest, 2022. május 10.

Dr. Magyarfalvi Katalin s. k. a tanács elnöke, Dr. Cséffán József s. k. előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s. k. bíró